



3 1761 08819710 8

LU
V3342tal

Vasil'chenko, Stepan Vasil'ovich
Талант.

Title transliterated:
Talant



ЗАГАЛЬНА БІБЛІОТЕКА

С. ВАСИЛЬЧЕНКО

ТАЛАНТ

ПОВІСТЬ



ЛЯЙПЦІГ
УКРАЇНСЬКА НАКЛАДНЯ

ГОЛОВНІ СКЛАДИ:

BERLIN W 62 / ЛЬВІВ / WINNIPEG MAN. (Canada)

Десі появилися еді книжки:

- 1—6а. Левий Б., Начерк історії української літератури (до нападів Татар). І, нове ілюстроване видання.
7. Левинський-Нечуй Ів., Запорожці.
8. Ляєвстен Ж., Байки (в 4 образках).
- 9—11. Каренико-Карий, Суєта, нове видання.
- 12—14а. Крушельницький Антін, Іван Франко, поезія (Літературні характеристики укр. письменників, Д.
- 15—16. Руданський С., Співомовки (зі вступ. Лепкого).
17. М. Вовчок, Десять братів і десята сестричка Гаєв.
- 18—20. Ахеліс Тома, др., Начерк соціології.
21. Маміт-Сибіряк Д. Н., Чутлива совість.
- 22—23. Ніцше Фр., Так мовив Заратустра. Часть I.
- 24—25. Ніцше Фр., Так мовив Заратустра. Часть II.
- 26—27. Кміт Юрій, В зацінку й на сонці оповідання.
- 28—29а. Збірник народніх пісень і дум.
- 30—33а. Чайківський Й., Всесвітня історія I, стар. віки (зі ілюстр.).
34. Кішлінг Р., От собі казочки (з двома ілюстр.).
- 35—36. Кішлінг Р., От собі сторійки (з трома ілюстр.).
37. Беризон Б., Новоженці, комедія в двох діях.
- 38—39. Ніцше Фр., Так мовив Заратустра. Часть III.
40. Езон, Байки.
- 41—43б. Барвінський В., Скошений цвіт, повість.
- 44—47. Раковський Ів. др., Психологія, I.
48. Андреев Л., Три оповідання.
- 49—50. Каренико-Карий, Хазяїн, комедія.
51. М. Вовчок, Сестра, Козачка, Чумаки (оповідання)
52. Беризон Б., Понад сили, драма.
- 53—56. Чайківський Й., Всесвітня історія II, серед. віки.
- 57—59. Ніцше Фр., Так мовив Заратустра. Часть IV (кінець).
60. М. Вовчок, Від себе не втечеш (оповідання).
- 61—62. Ібсен Г., Вудівничий Сельнес, драма.
- 63—64. Гоголь М., Тарас Бульба, повість (з ілюстр.).
65. Руданський С., Цар-соховей, поема-казка.
66. Молер Ж. Б., Лікар-шуткар, жарт у 1 дії.
67. Котляревський Ів., Наташка Полтавка, укр. опера.
- 68—72. Чайківський Й., Всесвітня історія III, нововіччя.
- 73—74. Нимолішин Д., Розладде, драма.
75. М. Вовчок, Кармелюк, Невізьничка (оповідання).
- 76—77. Гонимоса, онов. (з образк.).
78. Куліш П., Орися, Дівоче серце, Січаві гості.
79. Кобилянська Ольга, Некультурна, новела.
80. Кобилянська Ольга, Valse mélancoylique.
- 81—84. Франс Ан., На білих скалах, повість.
- 85—86. Толстой, Л., Живий труп, драма.
- 87—91. Барвінський О., Спомики з мого життя, I.
92. Яричевський С., Книжнина Любов, драма.
93. М. Вовчок, Сох, Одарка, Чари, Ледащиця.
- 94—98. Лепкий Б., Начерк іст. украї. літер., книжка II.
99. М. Вовчок, Інститутка.
- 100—103. Антонович В., Коротка історія Козаччини.
104. Аверченко, Гуморески.
105. Барвінок Г., Русалка.
- 106—107. Лепкий Б., М. Шашкевич (Літ. хар. укр. писем. II).
- 108—110б. Куліш П., Чорна Рада, повість.
111. Толстой Л., Положений на Кавказі, правд. водія.
- 112—113. Бергзон, Ан., Вступ до метафізики.
114. Франс Анатоль, Комедія про чоловіка, що оженився з пемовою, жарт у 2 актах.

Stepan Vasyl'ovich

С. ВАСИЛЬЧЕНКО

ТАЛАНТ

Talant

ПОВІСТЬ



УКРАЇНСЬКА НАКЛАДНЯ КИЇВ—ЛЯЙПЦІГ

ГОЛОВНІ СКЛАДИ:

Книгарня Наукового
Тов. ім. Шевченка
у ЛЬВОВІ
Ринок 10

Українська Накладня
с. з о. л.
BERLIN W 62
Kurfürstenstr. 83

Товариство „Просвіта“
у ЛЬВОВІ
Ринок 10

Printed in Germany

LU

V. 3342 tal

583200

6. 5. 54

Donated by
THE UKRAINIAN BRANCH No. 360
CANADIAN LEGION B. E. S. L.
Toronto, Ontario

С. ВАСИЛЬЧЕНКО

ТАЛАНТ

(ПРО ДНІ, ЩО МИНУЛИ)



В селі... згубила себе з романтичного причинення церковна хорчестка... Ховати її чинном церковним тамошній священик позікся. Люде причесли йому домовину з мерцем на подвір'я, поставили перед вікнами, а самі розійшлися. Ховала поліція.

(З газетної хроніки).

I.

Буйне зелення в саду вже осінні золотарі позолотили, а подекуди палає воно, мов огненне.

Тихо в моїй кімнаті. Вікно в сад стоїть одчинене і рине в його повітря, чисте й холодне, дише як вино. Зверху по стіні блукають од далеких хмар режево-зеленяві тіні.

Сижу, зігнувшись над своєю торбою-мандрівницею, похалцем різне паперове шмаття в дорогу переглядаю, читаю давнє дрібнє писання,—суворо шелестять у руках папері, ніби псалтир над мертвим...

Листи, що забув уже од кого, щоденника якогось обірваний шматок... Вірші... зелені, зелені, як рута...

Все поодцвітало, поопадало, як із дерева посохлий лист в-осени: спокійно, дрібно—на шмаття—й за вікно, без жалю... Летить вітрам на забавки вечорі змарновані, а ночі недоспані.

Жмут пожовклого паперу, давнього, полинялого... якісь конспекти, рисунки, химерні мережева з різних математичних значків... Навіщо він мені, цей школярський мотлох? Нащо я його так довго вожу за собою? Думаю, дивлюся...

Поміж дрібним лісом цих колючок та дереви, і на полях, і всередині визирають колоски, листочки, рукою задуманою мальовані. Ось віршу початок якогось, чи пісні...

Чи вже-ж оце писала колись моя рука? Коли саме? Де?..

Одразу задзвеніло в ушах, задзвеніло ясно, як тоді колись уночі несподівано у вікно, в мою кімнату:

— Ви оце не спали іще, книжник і чернець?..

І став пожовклий папер оживати; стиха-стиха, ніби з глибокої води зринають на йому у віночках із довгих вій блискаві карі очи, вихватилась коса ясна, що повісьмо льону, замаяна синьою стьожкою.

Дивиться у вікно, сміється:

— Ви ще не спали?

Мене підіймає од мого збіжжя, водить по кімнаті, поставило коло вікна, мов залізом прикувало; поставило туди очима, де сонце спадає. А там хмари, все хмари рожеві, а за ними сині, а за синіми грізні... розцвітають і гаснуть, і знову червоним маком полуменіють, одна одну заступають, що тії дими димлять. Поміж ними, ніби в хвилях вечірнє сонце потопає, борсається, мов-би упіймалєся в сіті; промінням за хмари хапається, палить сіті чаром-золотом.

Димлять дими, грають, очи одводять, будують диво...

І не видно вже хмар на обрії, бачу я ліс вікодавній стіною зростає, чорний в жалобі велетень ліс... І виступає з лісу того чорного у спокію, та у величі процесія мовчазная, сурава... Стяги майорять фіолетові, темні, вихитуються корогви чер-

воно-огненні, а під корогами у квітках несуть когось... У квітках, у стрічках, у гірляндах хризантемових білих, у вінках золотих...

Ой... на марах, на марах...

Оце-ж ті юнощі, що з карима очима, попи старі,—в їх бороди сиві—несуть, щоб у землю поховати, оце-ж ті юнощі... Оце-ж вони тії, що були, як іскра, та невпокійні, непокірні...

Що були і свіжі і білі, як ароматовий, як білий на веснах уночі очеремховий цвіт...

Вже чую: встав, іде, гуде на мене з тих днів, що минули, хмара спогаданка...

Буду стояти, буду, схилившись, аж поки цю хмару мальовану, мов-би тую дощовую, тут не перестою.

Усю—од осіннього жовтого листя до листя...

.....

І встав перед очима руїна—чорна, як голувешка, ніби од печалі пригоріла. Посередині—провалений дах. Стріха з одного боку висока, з другого—схилилась мало не до самого долу. Вигнулися наперед трухляві двері, на щось окуто у залізо.

На дверях—великий, заржавілий замок. А бур'яну того кругом, як лісу. Шумить, розкошує він на дозвіллі; не потовпившись у шкільному подвір'ї, вискочив на старий дах, що поріс мохом, темніє вгорі, як повітряний сад.

Хожу кругом школи, обдивляюся надвір'я і знову вертаюся до дверей, туди, де хурцик поскладав мої подорожні речі.

Сонце зайшло; у небі затучилось. Із поля, з

того місця, де лиснів в долині якась рудка, що поросла очеретом, дує різкий, холодний вітер.

Насуває темрява, чорна, як воронина; бризнуло дощем...

Бере нудьга...

В темряві обіззався незнакомий голос:

— Зараз одчинимо, зараз.

Виростає високий силует у кудлатій шапці, що в присмерку скидається на дерев'яне відро.

— Хто це?—питаю.

— Свій, сторож... Я, казати правду, нікого вже й не сподівався, — Андрій Маркович казав, що тільки в неділю вернеться, то я вже не думав сьогодні й навідуватись сюди: одному якось, прости господи, аж сумно серед цієї пустині.

Говорить до мене, ніби давно вже мене знає. Не спитав навіть, чи я той, що вони дожидали.

Поволі одімкнув двері й через тісенькі сінці увів у якусь кімнату.

— Отут має бути й ваша квартира, мовив він, засвітивши малецький каганчик, чорний од кіпоті.

Поламаний стіл, двоє старих стульців, ліжко, аби як, нашвидку з трухлих дощок змайстроване... свіжа на йому солома...

Стою, задумавшись, над ліжком, стоїть поруч мене дід, — милуючись, дивиться старими очима на свою роботу:

— Таке-сяке зляпав, а все-ж буде краще на йому, ніж долі.

Погомонів про те, про се, збірається йти:

— Цю ніч я ще переночую вдома — не прихватив із собою нічого з одежини, а ночі вже холодні. Спить спокійно — злодійщини у нас не чути.

Оддав добраніч, пішов.

Не хочеться чогось ні розташовуватись, ні роздягатись.

Взяв каганець, пішов дивитись у клас. Ніби щось аж сполохнулося, коли убоге світло хитнуло в класі темрявою. Дмухнуло вохким, холодним льохом... Роздивляюся: стеля схилялась низько, а далі в глибині ще нижче. Посередині, де її можна було досягти рукою, стоять підпірки — ставни. По боках — манячать ряди нефарбованих парт, побитих та помережаних школярськими ножами. У вікна давить чорна ніч. На дворі тужить дощ, і через стелю чвиркають десь на парту краплі води. Поставив каганчик на столі, сам сів на стульці, нероздягнутий, як був у дорезі.

Думаю:

Знову починати, знову привикать, нагрівати собі місце в цьому сумному закутку?..

Знову попи, урядники, горілка, гризота, безпораддя?..

Ні, ні, не буду тут я довго, сюди—на час.

Тільки на який час...

І помалу встає передо мною мов радісне, мове тепле, те що завжди тепер світить і гріє мені—університет... Все зникає з очей.

Минає невелика година; хожу од порога до стіни, мов п'яний спотикаюся на парти.

І увижається він мені, цей храм юности чарівний десь далеко-далеко, палацем надхмаряним... Шляхи до його, єдині доступні мені шляхи, юнакові бездипломному,—хашами позаростали непролазними... Мурами високими їх перегорожено, глибокими безоднями перекопано,—та сміливо й радісно топчу я ті хаци ногами, січу терни, голими

руками мури ламаю, мов крилами перелітаю...
Лечу...

Самотньо й лунко одгукається в німих стінах
моя помірва хода, — ясно палає огонь моїх мрій.

Загорілось бажання нетерпляче, непокійне—
не стояти без діла на місці, не марнувати часу,
в правду, в життя перетворити мрію.

І мене ніби магнітом потягло до того мого
чемоданчика, що на дні в йому поскладані мої
підручники та зшитки. Я знаю—що з мене-б тепер
сміялись, проте не можу втерпіти, щоб хоч не
глянути на їх.

Думаю:

Все одно — ніхто того не буде бачити... — і я
швидко біжу по чемодан, несу його в клас.

Незабаром жужмом летять з його в один бік
сорочки, котиться засохлий у дорозі хліб у дру-
гій — швидко витягую книжку, що олівцем по-
середині закладена й поміж розкиданого збіжжя
сідаю з нею до каганця.

— Я тільки хоч погляну очима, — умовляю себе.

І розгорнувши книжку, зразу, як у воді по-
тонув у їй...

Шмат глини, одвалившись десь у кутку од
стелі, гучно ляскає на мостину... Кидаюсь, як зо
сну:

„Де я?“

Порощить дощ за вікном. Під партою десь
одноманітно скрегоче миша, тягаючи сухар. Як
червона зірочка з туману — блимає перед очима
каганець. Дощ шумить, не вгаває на дворі, де
далі рясніший, голосніший. Ніч все темніша стає
та глибша...

А з усіх боків шумлять вікна, — плачуть...

Так плачуть, так плачуть, обливаються рясними слізьми, гіркими, безнадійними і стиха причитують, що ніколи вже не буде сонця, ані ясних днів.

В мені грає радість, як вино, і шкода став того нерозумного жалю дитячого, тих буйних, даремних слів. Так бувало колись ми, малі діти, розумом не дійшли, заходилися од марного плачу, коли наша мати до ночі засидиться десь у забарній гостині. Тоді нам, малим, в темряві здавалося, що вже мати ніколи, ніколи не вернеться додому...

Ой, ви дурненькі, заплакані вікна: сонце — буде, будуть дні радісні, ясні, будуть пісні, квіти, будуть радощі, сміхи... Будуть!..

В дощовому шелесті стало чути, як десь за школою хрипко й сумовито заграли якісь очере-
тні дудки: півні найглухішу ніч співали.

II.

Ранок. Щось стукає в двері.

— Хто такий?

За дверима здавлений голос.

— Вибачте, дозвольте зайти до вас на часинку — я — тутешній дяк...

Увіходить: сива шапка, пальто — на опашку, під рукою кавун. Сміливі, сірі очи, шовкові, русі кучері — гарний...

Знакомиться:

— Дяк Запорожець.

Довідався, що ви приїхали в школу, не втерпів, щоб не зайти познакомиться. —

Вибачте, у нас по-простому...

Понесло горілкою, разом із тим бачу — в кишені з червоною головою пляшка казенки...

Соромливо заховав її од моїх очей.

Посідали, почали розмову.

Про одне, про друге... Про попа.

— Дерій, зажера, заїдливий...

Питаю:

— Ви не в миру з ним?

— Не любимо й на перехід один одного. Не людина — собака піява...

Помовчав.

— Коли сказати правду, то я навмисне й прийшов до вас зарані попередити: яко-мога — далше од його; тільки путня людина прибуде в село — з'їсть.

Дяк підсунувся ближче, і передо мною вистають незабаром картини довгої, запеклої вороженчи попа з дяком.

— Звичайно, піп давно-б' „із'їв“ дяка, але Запорожців дяцько — в консисторії, і люде — теж за дяком. Крім того — поблизу — штунда.

— То й що? — питаю.

Осміхається. Помовчавши:

— Бачите — вони давно вже підмовляють мене до себе — вподобали ..

Приглядаюся уважніше: коло губів креска непокірна, уперта.

Інтимно:

— Ви знаєте — нема того місяця, щоб не тягли: як не до преосвященного, то в консисторію, а то — в монастир на покуту.

— І це було? — захожую.

— Ще й не раз, — недавно два тижні-сіяв борошно в монастирі. На тому тижні тільки вернувся...

— Защо?

— Вийшло маленьке непорозуміння... — на Маковія за бороду посмикав у церкві.

— Трошки, — додав він скромно.

Зітхнув:

— Ех, огидло все це мені до краю.

— То ви-б покинули, якої неволі сидіти в дяках?

Підвів голову й серйозно подивився на мене:

— В москалі візьмуть.

Задумався. Далі стрепенувся, кинув на мене запозирливий, гострий погляд.

— А ви самі — якого роду?

Я сказав.

— Угму...

— А що таке?

— Я так.

Заспокоївся.

Влстукуює щось пучками по столу. Стиха почав співати. Голос затремтів юнощами, мрійно і лагідно.

Далі прояснів, засміявся, енергійно труснув кучерями й очі засяяли ясно, весело — по бур-сацькому.

До мене:

— Ви співаєте?

— Співаю.

— Цю знаєте? — і на всю школу несподівано шугнуло:

„Де ти бредиш моя доле“...

Разом із тим він широким рухом вийняв із кишені пляшку, ніби про це вже була в нас мова раніш, вибив пробку, повів очима по кімнаті:

— У вас тут чарки, або хоч шклянки не буде?

Я сказав, що горілки не буду пити.

Він не почув, чи не зрозумів.

— Що?

— Кажу, що я пити не буду?

— Чому?

— Не п'ю.

Він нильно дивиться мені в вічі, неймовірно:

— Ви — козак?

Сміюся:

— Козак.

— І не будете? — В очах випливає готовий уже ворожий виблиск.

Кажу спокійно й рішуче:

— Ні.

Довго дивиться в очі, далі помалу, нерішуче заткнув пляшку пробкою, сховав у кишеню, взяв свій кавун, встав.

— Не треба.

Казали — приїде до нас такий і такий, аж бачу: до нашого берега, що не запливе... — він махнув безнадійно рукою, кинув на кучері шапку, пішов.

У порозі спинився, саркастично зажмурив око:

— Знаю, звідкіля цей вітер... Певне вже наговорили... Ну і к чорту — плакати не буду.

Ляснув дверима, зник.

Дивлюсь у слід:

Химерна якась людина.

III.

Андрій Маркович, старший учитель в школі — рудий, кремезний паруб'яга. Обличчя — червоне, в ластовиннях, у синіх очах, як скеля з-під води, виблискує криця. Ходить у світі в бобриковій, а штани носить на випуск. На голові — кашкет із оксамитовим околицем, арматурка, кокарда. Здіймає він з голови того кашкета обережно, як архирей митру і раз-у-раз здуває порох.

Людина занадто практична, ретельно акуратна,

хитренька; до всього — допитливий. Не припав він мені спершу до душі.

Думав:

Певне — вертій на зразок сільських юристів.

До мене він теж поставився зразу, віри не доймаючи: репутація непокійного учителя, що про неї якось він уже довідався, викликала у його рішучу собі догану.

Після перших розмов, я почав тікати од усякої з ним зустрічи.

В школі навчання ще не починалось: я сів за свої книжки і сидів за ними часом до-пізна.

Став помічати—мій колега спозирає за мною

Глянувши якось увечері у вікно, я загледів, як блиснула кокарда...

Затулив вікно. Став ще далі держати себе од його.

Коли-ж Андрій Маркович, на мое диво, де-далі став лагідніший до мене, шукає зустрічи, охітніше став на розмови. Здається — хоче про щось говорити — тільки не наважиться.

Одного вечора чую, — легенько стукає в двері.

Увіходить, трохи сконфужений, замутившись якоюсь дрібницею. Далі підходить до столу, на швидку, пильними очима їсть мої книжки.

Питає так, ніби між иншим:

— Певне читати любите, що так довго огонь у вас горить що-вечора?

— Читаю потроху, — неохоче одказую.

— Книжки які цікаві маєте? — прихиляється до столу, кидає гострий зір на сторінку розгорнутої книжки.

— Більше — шкільні підручники.

— Може до якогось іспиту готуетесь?

Признаватися йому в своїх таємних замірах мені не хочеться і я відповідаю навмисне, як найсухіше:

— Так, маю таку думку.

Беру мовчки з перед його очей книжку, загортаю.

Почервонів. Помовчав.

Проте було помітно: чим непривітніші мої до його слова, тим більше розгорається у його цікавість. Трохи переждавши, несміливо, але з незломною упертістю він почав знову:

— Можна спитати вас, до якого саме ви готуетесь іспиту?

Брала нудьга — відповідаю з досадою, з ясним бажанням скінчити про це розмову:

— Маю думку держати екзамен на атестат зрілості...

— В університет думаєте?

Мовчу.

Андрій Маркович засяяв, і на його обличчі я побачив незвичайну, ніжну до себе почтивість. Погляд очей став ясний, по-дитячому довірливий.

— Бачите, чого я так настирливо у вас про це допитуюсь—він зашарівся як дівчина і винувато осміхнувся:

— Я теж маю сміливість... нахабство, колись спробувать і собі продертись в університет.

Звичайно, мені ще багато треба до цього готуватись, та я роботи не боюсь... привик. Тільки самому тяжко дуже: нема з ким порадитись, нема кого розпитати..

Слухаю далі і сам собі віри не діймаю:

Ніколи я не сподівався знайти в цьому селюкові, в цьому, на перший погляд, грубоватому, практичному в житті парубкові знайти такої гарячої жаги до науки, такого ніжного суму за нею, такої туги.

— ...Часом глянеш, які нам ставлять мури на тому шляху—то иноді одчай візьме. І хочеться піти туди, стати під брамою університету: кричати, прохати, за поли хапати, щоб впустили туди, а як ні—то краще не одходячи об той мур розбити голову. .

Ніби не та людина: здалося, щось тепле, щось рідне почув я у йому.

Розмова загорілася, як сухий хмиз на огні.

Щира, горяча, довга...

IV.

У якесь свято познакомився і з нею, з Тетяною.

Прийшла до Андрія Марковича по книжки:—десь певне прочула, що прибув новий учитель—прийшла на довідки.

Ще ні разу її не бачивши, я багато де-чого чув про неї. Дівчина вчилась у городській школі... в голові вітер... Співав в церковному хорі. Заводить любові з регентами, і з сільськими писарями. О. Василь бере її собі за помішницю в церковній школі і, коли вірити людям, купує їй рожеві чупочки. Казали, що одного темного вечора матушка ходила з хлудиною до школи заганяти свого бату. Охоча до жартів, до вигадок. Багато де-чого говорили,—і малював я її собі в думках ясно. Коли-ж уперше побачив у кімнаті Андрія Марковича, я ніяк чомусь не міг пойняти віри, що це вона. Все, що про неї говорили, забулося одразу.

На мене пильно дивились цікаві очі.

Великі, довірчиві, карі.

Ці очі зразу викликали в мене якесь хвилю

вання і без слів казали, що це та дівчина, що про неї мусять люде говорити.

Висока, ставна,—аж ніби понижчала стеля од неї в кімнаті в Андрія. Коса біляста. Старанно причісана й пригладжена, проте непокірно набухав і в'ється по голові кучерявою березкою... Щось невпокійне на обличчі... Коло губ якась сумовита креска... Щось загадчане... Хто вона? Звідки?

Я мимоволі притихнув. — Дивлюсь, мовчу.

Андрій тим часом ходив спокійно по кімнаті, розтягуючи якусь нудотну розмову; помігивши, яке вражіння справила на мене його гостина, він добродушно прикусив у себе на губах осмішку і змовк. Його сині очі під личаними віями засяяли хитро і лагідно.

Підійшовши мовчки до Тетяни, він моргнув мені оком, поклав їй на плече свою гудзувату руку і жартовливо почав:

— Ну то що-ж, Тетяно Гнатівно, будемо й цього року театри грати?

Тетяну ніби хто з незнанки вколов голкою.

— Одчепіться з своїм театром...

Таємничий вигляд, ніби покривало упало з неї, одразу одмінилась.

Соромливо, як селянська дівчина, вона рукавом затулила сполохане лице.

І стало помітно і шию, степовим сонцем запалену, і стернею подряпані руки.

Таємні чари розвіялись, як і не було їх.

Андрій не одводив од неї насмішкуватих очей.

— Розумієте, — звернувся до мене, — театр—Вавилова клуня сцена—пара перекинутих саней, грим—уголь, та крейда—і вона собі поклала в голову, що у їх справді театр.

— Дарма, — похмуро, кусаючи губи, кинула Тетяна.

— Завіса — з драних ряден, дзвонять у битий чавун...

— Дарма — горить, як у огні, на місці не всидить...

— А що найцікавіше, — так це музики, — допікає Андрій: — рудий Гаврило дирчить у рубель качалкою, а кривий Микола, як у бубон, вибиває в залонку.

Не втерпіла, — як вітер схопилася з місця, ображено, гаряче:

— Неправда, неправда, ви-ж самі знаєте, що це на нас вигадяли таке вороги наші...

Андрій Маркович зареготався удоволений.

Тетяна засоромилась, далі сама засміялась:

— Ой, вже мені оцей Андрій Маркович, може хто-б і не знав, так зразу все викаже.

— Ехе-хе! — зглибока зітхнув Андрій.

— Знаєте, — без жарту промовив він до мене і показав очима на Тетяну, — як зробить у „Заступняку мій“ — оте соло: „тру-у-уд і болізь“... хрест мене бий — як снігом сипне по-за спиною.

Тетяна вдячно подивилась на Андрія; засоромившись, опустила вії.

— Е, ви ще не знаєте нашої Тетяни... От хоч-би...

Далі живіше, моргнувши оком: — Тетяно Гнатівно, а ну ось отієї.

Андрій узявся в боки і:

Ой послала-ж мене мати
Зеленого жита жати...

Почервоніла.

— Ото-ж пак. Немає чого робити мені, то оце-б співати заходилась.

А сама сміється, очи заблищали: помітно—охоче заспівала-б—соромиться.

— Ось нехай вона освійчається з вами—почуєте. Вона в нас дівчина не горда, товариська... Хіба ото тільки, що книжок боїться,—згодом додав він, і знову насмішкуватий огник заблищав у його в очах,—каже, що од їх з ума сходять.

Подививсь на неї скося:

— Взялась була готуватися на вчительку — через тиждень покинула.

Тетяна винувато зітхнула.

— Ей, Тетяно, Тетяно, що ви тільки собі думаєте, Гнатівно?—починає стиха жувати її,—немає кому нагнати вас, то ви зовсім свою науку занедбали, про книжки й забули, на полицю позакидали.

Нудьга й тоска спливає в Тетяни на виду, одказує стиха, сердито:

— На чорта вони мені?

— Як — на чорта? — Та ви-ж таки колись думаєте держати іспит? Чи може вже годі?

— Нікуди я не піду, ніяких іспитів держати не буду.

— Будете витинати в ковалевій клуні. — Андрій тоненько заспівав, незграбно пританцювуючи й кокетуючи губами:

І хліб пекти
й по телята йти ..

— Буду.

Упертість закам'яніла на її обличчі.

— А там і до Явдохи на досвітки підете.

— І піду.

Зразу, несподівано снопами бризнув з її очей сміх; вона хитнула головою. Схопилась, вирівнялась і, взявшись по-дівочому за щоку рукою, навмисне грубо, ніби передражняючи горлату якусь із вулиці дівку, залящала, як десь на леваді:

Зеленая ліщинонько,

Чом не гориш ти, все куришся...

— Хивря Цимбалівна. Ей-бо, Хивря, — сміявся Андрій.

Проте недовго; став слухати. Далі кивнув у її бік головою, до мене:

— Бачите?

Я й без цього вже не зводив з неї очей:

Почавши співати жартома, згодом вона схитнула нетерпляче головою, повела плечима, ніби скинула з себе щось зайве, гордо свінула очима й без жадного вже жарту сміливо зайшлася піснею, виявляючи на диво сильний, чарівного тембру голос.

Гралася ним ніби на злість і на заздрість ворогам.

Взялася в боки, сміливо позирнула на Андрія, моргнула бровою. Андрій суворо опустив очі.

Не кидаючи співати, Тетяна кивала йому очима, рукою, закликаючи до себе.

Андрій уперто боровся: призириливо одвертався, недбайливо кривився:

„Та й що буде? Ну, що далі?“

Потім змовк. Чмише носом. Хмурився, хмурився і одразу сині очі його закурили, заясіли, як волошки після дощу. Махнув рукою, засміявся: „от чорт, не дівчина!“

Почервонів, зірвавсь на рівні ноги, по-парубоцькому обгорнув за стан, став попліч.

Зразу виявилось: не тільки „апостола“ в церкві він уміє гриміти:

Коло броду беру воду,
По тім боці мої карі очі...

Стою зачарований, задивований, не збагну, що це за люде тут... А як перестали співати, Андрій зітхнув і похилив голову. Йому ніби було соромно за той порив. Похитав докірно головою й промовив до мене, винувато осміхаючись. Сумовита нотка забрєніла в його голосі:

— Оце як бачите... Правду ото кажуть, скільки ти не вчи його, скільки не стружи, — мужик останеється мужиком. Ні, ні — та й покаже себе. Далі звів очі на Тетяну і знову синє зацвіли вони у його:

— Тетяно-золото! Може з нас щось вийде, може з нас люде будуть — давайте учитись.

Тетяна сиділа задумана, уха палали, як цвіт королевий, а в очах цвіли, як золотий світанок, ті мрії, що впину їм немає.

— Чуєте, Тетяно?

Зітхнула.

— Та чую-ж...

Схилилась на руку, ще глибше загадалась. І знову як було спочатку, на обличчі в неї виплило щось нерозгадане, знову не можна було одірвати очей од неї, а в грудях чогось починав зростати, як і вперше, якийсь невпокій.

V.

Після перших ранніх дощів висохло й стояло довго на годині. Люде цього року спізналися по-

силати дітей до школи і з'явилась тривога, що вони зовсім про неї забули. Аж ось упали холодні ночі, наблизилась Покрова, і з села, з хуторів, ніби згукнувшись, люде гуртами посунули до школи писати новаків. Новаки приходили з батьками й з матерями, в повному своєму наряді: у великих чоботях, у батьківських жилетках, з пошарпаними букварями під рукою, причісані, вміті, з червоними носами: перед дверима школи з їх носів старанно видавлювали зайвий сік; увіходили з рішучим виглядом брати ту науку зразу за роги; і тут-же під суворим батьківським оком вичитували свої оченаші, демонстрували здібності й знання. Все народ бадьорий, цупкий, з дому наструнчений,— і всі як один,— казали батьки їх,— таланти, здібності, великі сподіванки.

„І не вчив-би його, сякого-такого хлопця, коли-ж вам таке до всього зарадне, таке беруче— на що не гляне те й зробить: треба вчить“.

Приходили і без батьків, самі. Слухаєш— шкряботить за дверима. Одчиняєш— спершу нікого че видно, і тільки звівши очи вниз, побачиш над порогом величезні чоботи, як гринджоли, і над ними кудлату шапку. Сопучи й стукаючи, чоботища перелазять через поріг, помалу, зате енергійно чвалають ближче, простягають для привітання руку, з курячу лапку завбільшки, і хрипким баском заявляють, що він „Гелман Вашильович“ (прозвання забув по дорозі) прийшов писатися в школу Брало легеньке хвилювання.

Праця в школі налагодилась. Власної роботи не починали.

Хоч, правда, Андрій ніколи не забував про

свої підручники і часом на перервах можна було бачити, як він прихватом жадібно горнув очима з книжки, як ложкою з миски.

Стали сходитися вечорами то в нашій школі, то в Тетяниній. Звичайно, було більше жарту й реготу, ніж того учення,—найбільші надії ми покладали на літо, коли всі будемо вільні од шкільної роботи.

Робота була тяжка в школі, все-ж жили без суму, навіть весело.

Розповідає, скажемо, Тетяна про те, як писарчук із волости „по-панському“ виявлявся їй у своєму коханні. Андрій з реготу хилиться з стульця, біжить до кухні пити воду і, вернувшись звідти, знову заходить ся од реготу. Пересміявшись він побожно зітхне й докірно похитає головою:

— Регочемося, дуріємо, а чи маємо-ж ми на це право, нещасні недоуки?

Тетяна, найперша виновниця незаконних сміхів, набірає сумного вигляду, а в її очах знову вже поблискує якийсь новий жарт.

Бувало в темну найтемнішу ніч, коли темрява билася у вікна, як хвилі безмежного моря, під віконню несподівано счиниться гомін, у шибках процвіте цілий рій цікавих очей—синіх, сірих, карих... Здається, що підпливли вони на чорних хвилях, як черідка цікавих рибок до самітнього в морі темряви огника в вікні. Увійдуть у школу: книжки на бік,—гомін, сміх, співи... З'явиться скрипка,—танки...

Нашумлять, нагомонять і знову в темряву одлинуть. З піснями, з гомоном, мов на човнах кудись одпливають.

Випадає сніг—зіб'є бучу їхать на санях; гур-

том їдемо в сусіднє село, до старого вчителя в гості. Метелиця, гребні,—світу не видно, а з нами мов якась мара весела починає заgravати: вигукуємо, сміємось, співаємо, підскакуємо на кожному гребні й, хапаючись один за одного, перекидаємось у сніг. Хурщик, дядько, чухає голову: непокійна це і клопітна справа—од села до села перевезти в хуртовину хуру реготу.

Навмисне ми ніколи не шукали собі веселощів, ми їх одкладали надалі „на колись“, на той час, коли будемо мати, як каже Андрій, на це законне право. Проте ті веселощі, ніби дражнилися з нами. Вони налітали до нас разом із Тетяною передчасно. Лізли, непрохані, у вікна, у двері, робили гармидер, і ставало так тепло й затишно в цьому закуткові, що іноді було шкода міняти їх на ті далекі, непевні сподіванки.

„А чому-б не жити тут завжди?“—миготіла в такі хвилини думка.

...Різно стоїть у моїх спогадах за ті часи один вечір. Коли саме було тее—не пригадаю—так ніби у сні воно мені снилося. Цвинтар... місяць вповні, ніч ясна, сумовита...

Бачу: на піску коло брами дві химерні тіні: одна—кошлата, страхітня; друга—скидається на верницю. Іду ближче: Василь, коло його, на мое диво, Тетяна. Він якось по-молодечому вихитує гривую, торкає її плечем, щось потаємки говорить. Тетяна задумана, мов якась чужая; слухає мовчки. Побачивши мене, Василь хитнув їй головою, пішов, наспівуючи глас, Тетяна осталась. Стояла в тій-же задуманій позі.

— Тетяно Гнатівно!

— Мовчеть, тільки плече здрігнуло.

— Ви додому?

Мовчить.

— Що вам, Тетяно?

З тоскою, з довір'ям:

— Скажіть, бога ради, чого йому треба од мене?

— А що саме?

Скривилась, махнула рукою

— Ой, який він мені огидний та бридкий, то я вам і сказати не можу... Доведеться, мабуть, покинути свою школу...

Було це, кажу, як у сні, швидко забулося, і тепер сплигло, як нерозгадана колись загадка...

Село було тихе... Школа стояла за селом і що-вечора було видно, як світилися у селі на часинку кагаңчики, кволі, мутні — блиснуть і швидко гаснуть... Тільки в ряди-годи непокійний дяк згвалтує темну ніч, з гуком, з брязком, розбиваючи папліскою попівські вікна. — Погомонять і знову тихо і темно, а під солом'яними дахами ніби шапелі гризуть...

VI.

Жили осінь, жили й зиму, мов краї невідомі в своїй школі, як у ковчезі перепливали. Під вікнами мінялися береги. Були вони ясні й смутні з золотими листопадами, із заходами огняно-червоними, узорами з листу осіннього помережані; далі пливли темними краями в туманах та дошах... Пливли, пливли і на один ранок впливли несподівано на білі, казкові береги. Просвітліло од їх і тихою радістю засяяло в сумних шкільних стінах. Перший випав сніг... Попливли діамантовими зорями, білими інеями при місяці, під морози спі-

вучі. Далі стали: мело, вікна снігом замітало, куріли скрізь і гребні, як білі вулкани. Аж ось — знагла все рушило навкруги й загуло. В маленькі дзвіночки вдарили струмки, застугоніли потоки, разом, як по змові, ревнули баскеття, провалля, греблі, розлилися дунаями вода. Де-що було прибитого, де-що снігами та морозами задавленого — все оживало, чепурилося, раділо. Лани, левади, сади зеленими пожарами спалахнули, прискнули скрізь іскрами першого синецвіту... День, другий — і свінули поміж гіллями в саду шлюбні свічки: снігорожеві бутони в яблунні та грушовинні. Буйними, гриватими кіньми, весільними поїздами посунули в небі завітчані хмари-бояри. І на золотій зорі вечірній, мов на той шлюб споряжаючись, у стрічках вийшла з сіней у гості до ночі дівчина з тихими очима, зіллям-чарою заправленими. А з тих очей крізь нігу і крізь мрію — гей, стережися! б'ють громи і яскряться грози! Ті пахучі грози під цвітневий вечір, коли хрещаті хмари на обрії стіну змурувавши, грізні башти збудувавши, на вітання весні молодій грохонуть громами, громами заблищать мечами, синеосяйними блискавцями, мов птахами огняними, геть-геть зашугають по-над садами, огняним цілуванням вітаючись, рожеву смагу на білий цвіт надихаючи. Гей, стережися...

Андрій у своєму класі, я поруч, у другому...
Сліпучим блиском б'є у вікна гарячий весняний день. В класі стоїть стримане дитяче квиління, і вся сумовита кімната скидається на клітку, що туди накидано повно курчат. У вікна, як у дірку з нори, видно сине вгорі небесне муру-

вання; тягне туди, як на шнурах. Розтикаю дітям сяки-таки завданки, підхожу до вікна... Обгортає зелена, п'яна лінь, а десь у грудях колькою стало щось нез'ясоване: чи-то кудись треба піти, чи щось зробити, а ні — то когось побачити... В цей час за тоненькою стіною срібним дзвоником задзвенів несподівано в Андрієвому класі знакомий голос...

Два тижні вже ми не бачили Тетяни, прийшла.

Зразу в грудях затремтіло. Лінь, соняву, мов свіжою водою змило. Пориває бігати, сміятись...

Сам дивуюся: „Ого!“

Та й що це зо мною?

За стіною весель про щось суперечка... Долітає Андрієве зіпання:

— Тетяно Гнатівно, дайте нам лекцію закінчити!..

Далі люто:

— Тетяно, що бо ви робите! Хрест мене вбий, сторожа гукну!..

...Шелестять папері, пищать ніжки стола чи стульця, а далі:—Лясь! Лясь!—згук паперів об мостину...

— Пробі, рятуйте! Розбій!

Діти голови вгору, наструнчилися:

— Дуріють, дуріють...

Махаю рукою:—Цс...

Вщухли...

За стіною дуріли: почалося якесь бурюкання, тупотіння, придушений сміх... риплять парти, гуркотять двері... В кінці—радісний вигук перемоги.

— Отам собі прогуляйтесь.

Затихло.

В коридорі чути тихі, мов кошачі, ступні...

Хтось із дітей радісно, на весь клас:

— Сюди йдуть!

Стукнуло в грудях: „чи не сюди, справді?“

Так.

Тихо, крадькома одчинило двері, на порозі вона... Коса набік, лице шаріє, як не займеться, поблискують очі—злодійкувато озирає клас.

Діти в галас:

— До нас! До нас!

Набіраю ділового вигляду, впиняю. До Тетяни сухо:

— Ви до мене, Тетяно Гнатівно?

Заскалила око:

— До вас.

— Діло маєте?

— Маю. — Запишалась.

Помічаю — одмінилася за ці тижні, мов не вона: не та мова, не той сміх, погляд сміливий, насмішкуватий.

— Не полохайтесь — я на часинку. Іде до столу. Стала близько поруч. Зразу не каже, чого їй; нагинається над столом, дивиться.

— Що це у вас за книжка?

В грудях загуло, як у млині, гаряче в лице... Луплю очі на книжку: чорт її знав, що воно за книжка!.. Перегортаю палятурку:

— Тьху! задачник.

Подивилась, одсунула на бік.

— Слухайте, маю до вас пильне-пильне прохання. Обіщаєте зробити?

— Що саме?

Позирнула на школярів, нижче схилила голову, почала говорити швидко, гаряче, тасмиче. Що саме — зразу не збагну: пасма шовкового волосся пече мені щоку, як огнем. Тільки по де-яких

окремих словах починаю де-що розуміти. Збираються виставляти десь „Наталку-Полтавку“; вона Наталка, — я мушу грати Пегра.

Зазирає у вічі:

— То згода? Кажіть, згода?

Почуваю, що кудись поплів. Хочу за що-небудь вчепитись, — не маю за що... Лехкодухість опанувала зразу якась безсоромна, неймовірна: махнув - би рукою на клас, на школярів, на все...

— Заждіть, — пригадую, аби тільки сказати, — ми ж умовлялися колись, що, як одпустимо школу, — зразу за книжки сядемо.

Махнула з досадою рукою:

— Ой, успіємо...

І знову тихо, лагідно:

— Ну кажіть — згода? Чуєте, „Петре“?..

Одступила назад, стала в позу, мрійно, захоплено:

Підеш, Петре, до тієї,
котру тепер любиш..

Рясно заляскотіли оплески в класі:

— Ще! Ще! Ой як-же ловко, ловко!

За стіною гукає з свого класу Андрій:

— А все-ж таки з цього нічого не буде: отець Василь розжене вашу банду.

Тетяна кидається, як боввий кінь, очі загорілись рішуче, завоїсто:

— Що? Отець Василь? Хай спробує тепер. У!.. посварилась кулаком.

Діти: — Що це буде? Що це буде?

Тетяна вийшла на середину класу, рішуче:

— От що діти! Зараз ідіть усі додому, а прийдете знову аж у ту неділю прямо в театр. Вийшов такий наказ.

Галас, писк!.. Де-хто з дітей—за книжки.

— Тетяно! Тетяно Гнатівно!— гримить за стіною Андрій: ідіть на часинку сюди.

Примовкли.

— Чого?

— Листа забув вам передати, швидче!

Тетяна йме віри, помалу виходить із класу. На порозі спинилась до мене:

— Глядіть-же не зрадьте...

Далі приплющила очи, простягав руки:

— Петре, Петре, де ти тепер? Може скитавшся десь у нужді та в горі і забув про свою...

Пішла.

Трохи згодом чути: Дзень! клюк у замку, і далі енергійна із-за стіни Андрієва команда:

— Замкніть двері!

Діти духом почули зрадливу Андрієву думку і з дивною легкістю перебігають у ворожий табір: з гуком, із галасом повискакували із-за парт, почеплялися за клямку:

— Держіть! Давайте ключа! В'яжіть мотузком!

З коридору почало щось дьоргати, та було вже пізно: хтось із школярів витяг з-під парти якогось потика й засунув за дверну клямку.

— Так оце ви такі до мене? Ну, добре-ж! Прийдете в театр—ні одного не пушу...

Погомоніла за дверима, пішла ніби.

Діти не одходять од дверей, поприхиляли уха, дослухаються.

Один підняв пучку вгору повертав шустре личко, нишком таємниче:

— Вони ще тут...

Справді, відчувається, що у цій тиші є ще хтось задуманий, молодий.

Хвилинка. Чуємо—так: луною пішло по коридору, мов там десь у кінці заговорила тиха—тихенька струна:

Чого вода каламутна
Чи не хвиля збила ..

Порвалосьь...

Притаїли дух, зацімрили...

Так хочеться, щоб іще бренила ця дивна струна, аж серце б'ється. Дожидаємо,—нема. І відразу чогось одчулося, що тиша за дверима опорожніла.

Хтось визирнув у вікно:

— Пішли! Он-он пішли по-за повіткою...

Подивився: тільки-тільки майнула синенька блузка по-за шкільним садом.

Визирнули сумні стіни в класі, свінули такою нудьгою, що не знаю куди подів-би очи. Жаль, досада, злість, а чого, на кого? того до ладу і сам не скажеш. Поривав порозкидати книжки, порозчиняти всі вікна й двері... Ні, діла не буде, день мусить пропащий бути...

Пускаю діти додому.

Дотягнули до іспитів; школа опорожніла. Надійшов час, коли ми ще по давній нашій умові мусіли щиро взятися до своєї підготовки. Згадали про Тетяну. Давно вже вона очей не показувала. Переказали—не прийшла.

Зрештою Андрій довідався:

— Ну тепер нашої Тетяни й на налігачі сюди не затагнеш. Розповідає: справа з виставами стала на певний шлях: у панський маєток наїхали із Київля гості, між ними—небіж пані, студент...

Збірає парубки й дівчата, лагодить хор, буде на панському подвір'ї театр для народніх вистав. Тетяна там днює й ночує.

Додає смутно:

— Шкода дівчини, я все-ж таки думав, що з неї щось буде...

Трохи згодом:

— А студента того я знаю..

Поговорили, посумували.

Далі:

— Ну, що-ж — шкода не шкода — ми вже тому не зарадимо. Треба до своєї роботи братися.

Стрепенулися, мов живою водою окропило: де та й сила взялася, бадьорість.

Постановили: не збочувати, не давати собі волі, гонити без жалю весняні спокуси, молоді принади, камінем на все літо сісти за книжки.

VII.

Квітувало жито, красувалося..

Здавалося сторінки книг горіли під нашими очима. І вдень і вночі, і вдень і вночі.

Ніби тільки крізь намітку бачили, як сади одцвіталися, як майнула крилами, одлетіла весна. Заглянеш до його в кімнату: сидить над книжкою, як муровина, непорушний, мовчки ниже рядки очима, ниже й ховає, глитає, як жеретія.

Гукнеш:

— Андрію Марковичу!

Не одриваючись од книги, сердито:

— Га?

— Чи є ще порох у порохівницях?

Підводить голову: лице примарніле, чуб поплутаний, очи—туман застеляє... Коротко, спокійно:

— Хватить...

І знову лице в книжку, суворе, непохитно рішуче.

Ніхто до нас, і ми ні до кого. Заглянув тільки чогось разів зо два Запорожець, затурбований, не п'яний. Не сварився, не заважав, мовчки лежав на ліжку, кутив, щось думав... Далі, чогось червоніючи, попрохав одного підручника для якогось свого товариша,—пішов.

І поплили мимо моїх вікон ночі за ночами, проносили огонь і отруту. Співали півні за півнями, гасились заходи, за світанням розцвітали рожеві світання, дні сцліталися в тижні, одлітали...

Сижучу...

В кімнаті тихо. На столі свічка шелевів. Перед очима книжка...

Тихо, тихо в кімнаті...

Причувається: за спиною коло порогу ствять мої жарти і сміхи примовклії, мов пустуни школярі, що навколішки поставлені.

Короткий кашель... скрип не стулець, шелесне перегорнута сторінка—і здається десь під дрімотами заворушиться хтось инший, невсипущий.

...Підхожу до вікна, прочиняю трохи віконницю, дивлюся в щілинку:

Чи не світає?

Небо темне, ночнеє; місяць не гасне, яскрить ся.—Ні, ще не світає.

Стою ще хвилинку—не можу одірватися: високо-високо в небі пливе самітня хмаринка, як та ночна казка, до місяця підкрадається; в прозорих шатах, в намистах, у срібних перах... Підкралася позаду, засяяла і хвать,—місяцеві лице, мов ру-

ками затулила,—і все внизу затьмарилось, засоромилось...

Зітхнув, вікно причиняю.

— Ні, ще не розвидняється...

Знову до столу... Хвилина, друга—потонув у глибині мережаних рядків...

Щось шкряботить у віконницю—слухаю, мов кризь сон...

— Гуркотить віконницею, — чую й не проснуся.

І раптово ударили живі слова...

Слова, що ними обізвалася до мене німа перед очима стіна:

— Ви ще й досі не спали, книжник і чернець?..

Кидаюсь, зразу не вгадаю звідки, озираюсь:

Віко одчинене. В його ніч зазирає, як срібне по шовку вишивання, а на його тлі у квітках, у намистах—засватана дівчина Наталка...

— Тетяна?..

Сміється:

— Я вас налякала?

Далі:

— Ось ідіть сюди. Швидче.

Вихожу.

Сидить схилювшись на шкільних ганках. Лице трохи зблідло, під пасмами розмаяної коси очи сяють, палахкотять уши. Не знає, що почать, сміється:

— Гляньте, яка ніч! Яка ніч! Ішла оце житами сама самісінька, а мені здавалось, що за мною музики грають, співають... Як хороше, боже, як хороше на світі!

Несподівано до плеча горнеться, очи склепила, сама, як у огні.

Ворушиться якась тривога.

— Що таке вам, Тетяно?

Підводить голову, розплющує очі:

— Думаєте—п'яна? — похитала головою: ні, неправду кажуть люде,—не пила я й не буду пити.

В очах промайнуло ясне й правдиве.

— Слухайте...—І хоче вона щось сказати і боїться: ні, ні, може цьому ще неправда...—Слухайте... тільки не смійтеся з мене, дурної...

Вона прихилила мою голову і знишка промовила над ухом:—Кажуть—у мене талант...

Іскрою пронизало мене таємне слово, аж серце забилося:

А вона—схилила, як сирота, голову; здалося—гірко плаче. Підвела очі: горять радіщами, як золоті темної ночі зорі.

Розповідала: зараз оце вона з театру. Там були з столиці гості, що наїхали до пані. Після спектакля всі товпились коло неї, вітали її, руки стискували і всі в одно впевняли, що у неї—талант... Що так не слід його занехати... Обіщали в город одвезти... учитись...

Од хвилювання Тетяна не могла спокійно говорити.

— Ви поїдете в город?

Зітхає:

— Ой поїду...

Одчинивши своє вікно, світить цигаркою Андрій. Чогось кашляє, та й кашляє.

— Андрію Марковичу, сюди йдіть!

— А чого там? озивається суворо, так ніби йому до нашої розмови зовсім байдуже.

— Та йдіть до гурту—тут скажемо.

Виходить поважно, держиться суворого ділового вигляду, а в очах цікавість аж світиться...

— Що це у вас таке веселе?—питає ніби знехочу, а в самого очи так і стріляють—то в мене, то в Тетяну.

Кажу я, каже Тетяна,—розповідаємо на перебій.

— Що? Талант? Який талант?..

Слухає: нахмурені брови, неймовірний вигляд, а вже чогось зашарилися кінчики ушей. Суворо до Тетяни:

— Хто це казав вам?

— Всі казали. Артист там один був, професор...

Андрій не діймає віри:

— Може якийсь професор магії та хиромантії?

— Ні, ні, справжній, видатний, відомий,—гаряче впевняла Тетяна, такий лисенький, в золотому пенсне...

Андрій просяяв і губи в його почали розсுவатися в широченну осмішку. Аж ось знову спливає на обличчі хмарка,—допитується нетерпляче, грубовато:

— Заждїть, а якими-ж заходами ви думаєте вчитись? На які кошти?

— Лідія Віталієвна обіщалась допомагати. Казала, що можна буде й стипендію добути.

Лідія Віталієвна попечителька багатьох шкіл у повіті, пані багата і впливова. Андрій поважає її.

Тепер він зітхає шумко, з полегшенням. Осмішка без усякого вже впину розляглася, як дунай, очи засяяли, і він гарконув з такою нерозміреною силою, що кинулись зо сну і захиталися на акації гілочки, а полем геть-геть пішла луна, одгукнувшись аж там десь у сонному хуторі:

— От так Тетяна! От так Гнатівна!.. Далі швидко одкинув кашкета на потилицю, казав із незрівняною щирістю, з безмірною теплотою й ніжністю:

— Значить в науку підемо, в люде?

— Та й щаслива-ж оця Тетяна: ми скільки мучимо себе, готуємося, не спимо дні і ночі та й самі ще того не знаємо, чи що буде з цього, а вона зразу, як на крилах—у саму столицю...

— Я й сама ще не йму віри, що цьому правда, ніби це тільки сон,—мрійно й радісно казала Тетяна; проте віри щирої, наївної було в неї мабуть більше, ніж слід. Те чарівне слово, як блискавиця осліпило її. Разом із нею і нас...

Легко зробилося надзвичайно. Хотілось вірити й вірилось в людей, в талант Тетяни, в науку, в свої сили, в свої ясні, радісні, прийдущі дні.

Ніби серед будня несподівано свято собі нарядили. Були, як п'яні, пустували, як діти, без ладу співали, без потреби реготалися; будували плани. Розмовляли про те, як будемо колись культуру на села переносити.

— Ге-ге!—сміявся Андрій,—пустіть-но мене тільки туди, а я тую культуру на плечах, в кропив'яному мішку додому притербічу!

Реготали:

— В саквах...

— На драбиняку!

— Гей-гей,—гукнув на всі груди кудись у поле,—одмикайте замки, одчиняйте брами, посланці з хуторів ідуть!

Із вікна сполохано визирнула заспана скуйовжена голова шкільного діда:

— Що таке? Хто йде?

Пауза. Регіт, мов тріснула в повітрі й іскрами розсипалась ракета.

Згодом

— Ну, то як, Тетяно? Не зігнемося? Понесемо?

У вас-же сила — талант Ви багато зможете Чи може...

В Андрія неспокійно спалахнув в очах ревнивий огник:—Чи може дайте тільки з цих злидень вибратись, тоді і не доступиш до вас, забудете й шлях у село?

— Ніколи! Ніколи в світі!—гаряче перебила його Тетяна, не приймаючи в жарт. Помітно було, що вона про це думала.

— Чого доброго,—уже гірко казав Андрій,—там слава, розкіш, блиск—а тут що?

— Та чого ви напалися на мене?—Разом і сердилась і сміялась Тетяна.—Як-би вже там не було, а коли у мене є той талант, то не продам-же його ні за гроші, а ні за тую славу!

Стала червона, як піон.

— Руку, Тетяно!—Андрій ловив її руку.

Тетяна вирвала її у його, блиснула гордими, гарячими очима, шукала якихось інших слів. Далі підвела голову до неба і лице її заясіло, стало бліде і таке покірне, покірне. Звела, як дитина, руки до неба, до тієї омріяної позавічної правди:

— Дано мені малісіньку іскорку святую... Малісіньку-малісіньку... І освітила вона моє життя біднеє, щастям нагріла моє серце... Та хай-же погасне краще іскра в мені свята, і хай буде марне моє життя й темної темніше ночі, коли оддам її в наругу, чи в болото втопчу.

Почали впиняти:

— О, та й нащо так?..

У неї на очах горіли росинки щастя...

Плакала...

.....
Марили, вірили, раділи...

VIII.

Гай-гай!..

Ждемо день і другий—немає Тетяни. Побачили—надвечір—кудись мчали пани фаетоном; між ними вона, як квітка. Мов і знать нас не знала,— не глянула, як і не вона. Віри не доймали: чи-то була справді та ніч обмарена, чи-то тільки мнущий сон. Довідались, що в театрі репетиція, пішли.—Червоніє, одвертається, ніби чогось нас соромиться.

І дивуємось, і обурюємось:

— Що-ж се таке?

День, другий.—В селі почали дзвонити:

— З паничем звязалась, по житах волочитись...

— Ось що!..

Отець Василь лютий, як звір:

— Півчу покинула, співаків од церкви однадила—розпушта, сором.

Пророкують:

Не буде з неї добра—поназдивитесь! Думає—довго будуть панькатись із нею—поки нагראються...

Гомін, шум...

Раніш мов її й не бачили, тепер і те згадали, що вродлива вдалась, пащикують:

— Не дурно Гнатиха дочку в шавлії купала—знала для кого кохала.

А в мене, а в Андрія—жаль: так ніби люде нам на неї очи розплющили:

Книжки покидали. Як шалені ходили, кипіли.

...Цілий день у полі дзвонили коси, як у дзвони, шуміла, стигла пшениця, як вода...

Вночі—не шелесне.

Довго блукав по ланах, бренів стернею. Лічив полукіпки, зорі дивився.

Сів на чийсь ниві, на тугий, рипучий сніг.

Пливе тіль, шелестить стернею: щось іде з другого кінця. Придивляюся: хто це? Чи не Андрій не спить до цього часу? Ближче—він. Тоскний, самотній, ніби мій подвійник. Іде—нудьгу несе, бере досада: „чого іще цей“...

Підходить винувато, боязко. Гарячий куриться жаль у очах, на виду, як у дитини нетерпляче бажання щось розказати, пожалітись... Сідає на другий сніг, поруч, мнеться... Мовчимо.

Позіхаючи:

— А знаєте—за малим-малим не було оце пожежи: Чуть не згоріла Тетянина школа...

По його позіханню, робленому, нещирому я вгадую, що він має казати щось гостре, цікаве. Насторожився. Проте теж себе не виявляю, питаю ліниво, під ніс:

— А що таке?

— Тетяна наша з тим своїм залицяником мало не спалили.

— З ким?—стукнуло в грудях.

— Та з ним-же, з студентом.

— Як саме?

Розповідає: проходив він, Андрій, „випадково“ коло її школи, побачив в кімнаті — горить свічка. Заглянув—аж там сидять вони на ліжку, обнялися...

— Що? Обнялися?..

Так, так... Звичайно, це йому не цікаве і він пішов собі далі. Аж геть туди в поле, до млинів пройшов. Вертаючись бачить, аж у вікні жухає світ; зазирнув—щось горить. Туди: в хаті нікого, двері скрізь порозчиняні, долі коло горщика чиясь

собака порядкує. Свічка на столі впала: горять якісь папері, горить на вікні занавіска... Не заглянь я в кімнату—досі-б школа тільки курилася

Виводить висновки:

— Так от я й кажу: ну, цілуйтеся собі, женихайтеся, та не кидайте огню в кімнаті непогашеного, бо це вже чортвіть що виходить, аж правда? Тепер жнива, люд томлений...

Жаром ударило в лице, мовчу.

Зітхає:

— А шкода дівчини. Цей студент—відомий бабонюх. Я чув про його. В таких справах — артист, маху не дасть, не пожаліє...

— Сама вона дитина, не знає, що робить?—кажу, стримуючи себе:

— Воно, звичайно, було байдуже, коли б були вони одне одному рівня. А тож все одно він її не візьме—пограється й покине.

Закипає чогось злість у грудях:

— Та чорт її нехай візьме, яке нам зрештою до цього діло? Може це буде у її житті найкращий спогад.

Андрій не розуміє мене: тим-же голосом спокійним, розсудливим:

— Навряд. Хіба ви не знаєте, які тут у нас люде—проходу їй не дадуть. А боронь боже, як ще буде дитина,—живцем загризуть, з'їдять...

Та „дитина“ як гарячим залізом шпигнула мене в груди. Ревнощі люті, палючі пожежою спалахнули, вступили туманом у голову. Я визвірився на Андрія:

— Ну, а вам що до того? Що до того вам?

— Як то що? Шкода,—тягне він задумано: добре коли знайдеться така добра душа, що візьме й покриткою, а як ні, що тоді?

Мені здалося, що за ту „добру душу“ він потаємки має себе і моє обурення росте через край. Хочеться дошкулити, в саме болюче влучить:

— За це не турбуйтеся, Андрію Марковичу,— завжди знайдеться якийсь охотник до панських педоносків, що візьме й таку. Із отих, знаєте, що носять даровані з панської ноги приношені черевички, піджачки з панського плеча, „бруки“... Візьме, підлатає почистить, та й піде франтить, ручки в кишені позакладавши. Андрій із жахом дивиться на мене, очі стають круглі, як гузі.

— Слухайте, що ви кажете! То-ж людина! Хіба можна рівняти її з якимось дрантям? То-ж душа, жива, душа!.. Захвилювався...

— Ай, душа, душа!.. Не що инше, як душу і візьмуть у неї, залишивши в нас один її труп, що буде до віку нудитися серед мужицького життя.

Дивиться:

— Ні, ви людина егоїстична, жорстока, несправедлива!

Перебиваю:

— Вибачте, Андрію Марковичу, треба бути свя- тим дурнем, щоб не зрозуміти того, що...

— Е, це вже чорти батька зна що,— встає спокійний, ображений,—з вами сьогодні говорити не можна.

— Та який вас чорт прохає за це!

Пішов мовчки, з самоповагою.

— І к бісу...

Ліг горілиць на покоси.

В лице дивилась зорями — очима смуглява жив'янка—ніч. Одна з тих ночей, що її шкода стає збавляти марне, в самоті... Давило груди.

IX.

Дні летять як у огні. Гасав по полю, по кручах, гасив огонь у грудях, що палав там, як суха на вітрі гілка. Здавалося иноді, що вже себе переміг, поборов. Приходив в кімнату, дивився в визір'я: обличчя як у заплаканого барана, в очах—солодкий туман. Брала лють на себе. Кулаком сварився в зеркальце, ляскав дверима, гонив знову в поле...

А в селі як день, то новина: хтось одної ночі вимазав у дьоготь Тетянину школу.

Ворохнулась зла радість: гидко, проте... цього й треба було сподіватися... Ніби чогось полегшало Ранок...

Увіходить сторож дід, мне в руках шапку, головою хитає:

— Догралися наші—чули?

Жадібно:

— А що таке?

— Всіх порозганяла і театр забила. Панича в город одіслала, а Тетяну й у двір не звеліла впускати—вигнала.

Ніби стало жаль. Далі піднялась, закипіла мутна, гаряча хвиля:

— Так тобі й треба...

Почував якесь задоволення; чарівний образ здавалось почав блуднути, марніти...

Аж ось—ще один день:

...Втікла... забрала в матері з скрині скільки було грошей, в город за паничем подалась...

Здалека майнули правдиві, засмучені очі:

„Петре, Петре, де ти тепер?“ Образ чистий, непотьмарений і знадний, як ще ніколи. Вхопився за голову руками...

Цілу ніч світилися на шкільному подвір'ї зелені бур'яни під місяцем, на дрівотні горіли свіжі тріски, як срібло. Цілу ніч не спалося—тинявся сновидою коло школи. Рвав із грудей з корінням, із живим м'ясом.. Боліло—був радий—так і треба... А як стала вже ніч пригасати, почував, що гасилося й мов з нею почуття... Погасало — це вже я бачив... І несподівано так стало чогось жаль, такий смуток, така взяла туга, що хотілось сісти в бур'яні, зарюмати, як дитина. Голою, обшарпаною, обікраденою здалася мені молодість моя...

Впала роса, мов розгублені ключі під місяцем заблищали в траві. Ліг грудьми на холодний спориш, довго-довго лежав, аж поки в грудях щось кригою взялося.

На сході світало. В другий бік—на кучерявих хмарах, як на хвилях, гойдався досвітній місяць, блідий, як мертвий труп старого діда, що за ніч.. любощами його замордовано—вночі замордовано, а на ранок викинуто в зелене на воді баговіння. Вертаюся до кімнати томлений.

Беру визір'я: глибоко запалі очі, змарніле лице й строгий, сухий вираз на йому. Солодкого туману—немає й сліду в очах: погляд задуманий, чистий... здалося навіть, що в глибині очей промайнув блиск тієї холодної криці, що я її не раз колись помічав в очах у Андрія...

— Ага!

Осміхнувся.

Спокійно окинув думкою:—Ні, тепер уже ніщо не стане на заваді...

X.

Минає днів зо три—все гаразд. Коли сьє: захожу вранці до Андрія. В його якась жінка з села, селянка. Сидить на стульці, руки на грудях склала, заплакана. Андрій затурбований, задуманий, кусає губу, дивиться кудись у відчинене вікно; погляд блукає десь далеко-далеко. Вслухаюсь в розмову.

Андрій:

— Скажіть мені, тільки по правді: ви не гримали на неї, не дорікали, коли вона вернулаь до хати?

Жінка кинулась:

— Ані словечка! Тільки вона на поріг, я одразу помітила, що їй недобре—то я й розпитувати не стала. Кажу:—Ну оце й добре, що ти, доню, вернулаь,—поможеш мені в роботі.

Придивляюся до жінки,—в очах, на обличчі ніби щось знакове. Зразу стукнуло в грудях:—стій,—либонь-же це Тетянина мати.

— Роздяглася ото вона, сіла на лавці. Говорю до неї—мовчить. кине нехотя слово-друге—і знову, як води в рот набере. Потім помічаю: лихо! не спить, не їсть, як поставить кудись у куток ті очі—не ворухнеться, аж сумно стане. Почала я за нею наглядати, думаю, щоб не заподіяла собі чогось. Та хіба-ж услідиш?

Очі в жінки відразу налилися сльозами,—не здержалася, од плачу затремтіла.

— О, то чого-ж плакати, Гнатихо? Добре що на тому окошилося...—розважає Андрій.

Жінка зробила зусилля, впинила в собі плач. Витерла рукавом очі, почала спокійніше:

А як ото вже одрятували її, я й питаю:—На

кого-ж ти, доню, хотіла мене покинути при старості моїй? Чи може ти на мене яке серце мала?

— Ні,—каже,—мамо, ви мені ніколи нічого лихого не заподіяли—гріх було-б це казати: світ, каже, мені спротивився...

Примовкла.

Андрій:

— Ну, як-же тепер? отямилась?

— Та так... ніби трохи одумалась, їсти сідає, словом озивається, тільки... ох... як подивлюся я на неї, а найбільше—на її очи, то так мені й здається, що не мило їй на світ дивитися ясний... Правду скажу: боюся, аж серце холоне, боюся, щоб не надумала вона знову чого.

Загадалася; далі кинулась, на сонце позирнула:

— Ой, засиділась...

До Андрія:

— То я вже буду прохати, Андрію Марковичу,— вона вас шанує, послухасться: поговорить ви з нею, дурною, бо сама вже я нічого не вдію, і з якого боку зайти до неї—не знаю.

Далі пильно, з довір'ям подивилась мені в лице:

— І вас прошу, прийдіть із Андрієм Марковичем, може гуртом швидче ті дурниці виженемо з голови.

— Пообіщались. Пішла.

— Що-ж таке власне случилось?

— А ви нічого не чули?

— Ні.

— В колодязі топилася...

Ніби аж потемніло в кімнаті.

XI.

Вечоріло.

Вів мене Андрій городами. Буряки, капуста,

картоплі... По межах соняшники рядами—посхиляли важкі голови, ніби щось погубили в межах. Між залуцями—величезні гарбузи, як голі діти... світять рожевими спинами. Мак, як військо, коноплі, як темні бори...

А по верхах грядок, ніби покропив хто фарбами: нагідки, чорнобривці, ріжнобарвні гайстри...
— Ну й земелька!.. ех, та й земелька-ж,—бубонить собі під ніс Андрій.

По городах, то тям, то в іншому місці порались люде. Стали. Придивляється Андрій, очи жмурить.

— Гляньте, а ото чи не буде наша Тетяна?—показав гонів за двом на грядках росляву постать у жіночій свиті: схилилась, заступом копає картоплю:

Підійшли ближче; Андрій голосніше:

— Вона-ж, вона і є!

Тетяна кинулась, підвела голову. Побачивши нас здригнула; на обличчі промайнула нудьга. Стала, осміхається в'ялою, блідою осмішкою. Так, аби тільки, знехочу...

Щось нове на обличчі. Не те, щоб вона змарніла,—здавалося тільки, ніби на виду огрубіла; очи чужі, незнакомі і водила вона ними помалу, неохоче.

Привіталися.

— Андрій одступив трохи назад, од ніг до голови оглянув її вбрання.

— Дивіться, яка з неї дівега вийшла!—одягнеться у ту блузку та суконку—то її й непомітно: худенька, щуплявенька, а надіне свиту, запнеться хусткою—і гляньте—дівчина тобі, як тая тополя.

З байдужою осмішкою, мляво, Тетяна озирнула й собі свою постать.

Про те, про інше...

Далі Андрій рішуче кладе їй на плече руку. Заглянув зглибоко у вічі, промовив суворо й ніжно:

— Слухайте, Тетяно, так що це ви надумали були?

Тетяна раптово счервоніла й поставила очі в землю. Нахмурилась, почала швидко-швидко перебірати пацьорки на хустці.

Нескладно говорив Андрій, хвилювався, проте аж бризкала од його енергія, жива сила вітром віяла з його очей, од його рухів, од голосу. Оддавало вірою од його слів незломною, як горакам'яная.

Вона мовчала, як мур.

Казав:

— Перша невдача, і ви вже на дно сідаєте? Ви гадали, що життя—це веселий жарт? Ні, Тетяно! Справжнє життя—з хріном, з крапивою жалючою, з полинем. Нічого, що горенить, нічого, що часом запече так, що й сльози з очей бризнуть—бадь-оріше будеш, не заснеш, не закинеш! Ех, Тетяно, Тетяно—не сподівався я од вас такого...

Сіли на обніжку.

— Ну, як ви могли, як ви могли зважитись на таке? Та це-ж ганьба, це-ж гріх, це-ж...

Ні слова, мов і річ не до неї. Щіпала на обніжку блакитно-огневі черевички, вибирала з них найкращі й механічно тулила їх в букетики; кидала до долу і знову рвала. Тільки все нижче схиляла голову та губи стуляла міцніше...

Упрів. Зняв кашкет. Енергійно провів рукою по чубові: надвечірнє проміння пронизало його кучму, руду, аж огненну, засвітило над нею веселку. Думав. Далі схопився, осміхнувся, рішуче взяв її за плечі, струснув нею, разом жартома й сердито:

— Тетяно, та ви чуєте, чи ні?..

Підводив їй голову.

Вона пробувала одвести од його очі то в один бік, то в другий. І відразу—зів'яла... Пирскнули з очей сльози... Поривом припала до плеча...

Одвела голову. Витерла сльози. Поправила на голові хустку.

Осміхнулась:

— О, чого-ж це я вас до хати не кличу!

Обличчя прояснилось, так ніби в погашеному лихтареві боязко засвітилася свічка.

Сідало десь у полі сонце, велике, червоно-вишневе. Далеко за лісом смутніло осіннє небо, як виплакані чийсь думні очі... Пішли до хати.

XII.

В чубатих туманах вставало сонце, та в тумани й сідало.

Дні короткі та й ті невеселі, а ночі...

Нецікава стала Тетяна: і погляд боязкий, мова тихіша, ніби й сама понижчала, з лиця спала. Боїться комусь перешкодити, набриднути, ходить городами, глухими улицями, лице в хустку ховає. Буденна якась, сіренька... Зайде, трохи посидить—зараз тікає.. Хотіли якось додому провести—сполохалась, аж почервоніла:

— Ні, ні,—не треба!

— Чому?

— Тепер свято—скрізь люде вештаються... буде й того, що маю...

Зітхав Андрій, хитав головою: „убили щось у дівчини“...

Один раз було тільки: сидимо якось у школі, разгомонілись більше, як завжди. Поживішала, спробувала навіть щось заспівати. Буває так жур-

лива пташка в клітці: сидить надувшись, нудьгує, мовчить... Пригріє сонце—вона зворухнеться й цвірінькає. Проспівала кілька слів, боязко озирнулась і замовкла. Сіла на парту, задумалась.

— І поспівати немає де: в шівчу отець Василь не пускає, театр дошками позабивали... живеш, як у темниці,—махнула без надії рукою.

Далі раптово хитнула головою, хруснула пучками, і в очах заяскрилася непокійна давня туга, горда, палюча тоска, таємна негасима.

— Чого дождити? Нащо життя? Нащо?

Схилилась до парти, плаче.

Витерла сльози, блиснула очима:

— Знаєте, коли я вперше побачила із сцени стільки перед собою людей, в мені ніби щось огнем загорілось, і я таку силу в собі почула, таку огненну, що аж самій стало радісно і страшно. Здавалось—театр поламаю, всіх людей од землі підйму...

Загадалась.

Було це, кажу, всього раз, далі знову погасла. Стала покірна, боязка.

На селі стало тихо Переговорили люде... вирішили,—схаменулась дівчина, за розум береться. Отець Василь—і той пом'якшав. Казав:

— Її одарував господь талантом, щоб вона в церкві прославляла ім'я його святе, а вона з ним на пляси та на грища—ворога роду людського тішити—от бог і покарав її за теє. Її зовсім од церкви треба було-б одлучити, та бог з нею—хай прийде, попрохає—дозволю вже в хорі співати...

Думалось: Затихне лихо, поросте травою, по-заростають рубці—буде якось жити, а коли справді в неї той талант, то ще може й не марне. Чи то-ж мало їх, тих невідомих іскор в народі, що

так жартома, задарма гріють людям серце, темне життя їх окрашують? Не питають ціни тому святому дарові, та й не знають ні болю, а ні того жалю...
Думалось...

ХІІІ.

І досі воно перед моїми очима те незграбне будування з соснових дощок та обаполів—народній театр.. Довго після того стояло воно із забитими дверима, чорне од дощів, сумне. Вільха, кущі бузини щільно тулились до його, по стінах вився дикий хміль; бур'яном, глухою крапивою стежки позаростали, завелися сичі, плакали ночами. Люде навіть удень минали його, розповідали страшне. Казали хоч-би хто-небудь; добра душа, спалив оту озію. Ідеш мимо, то аж на серці холодне...

А проте, що счинилось на тому меду в селі Ярках на Другу Пречисту,—далеко прогула луна...

Вся в золоті сяяла на цвинтарі липа. Саме жовкло тоді на дереві листя.

Увіходимо:

В церкві людей—тиск. Хор свіжих нагуляних за літо голосів співав бадьоро, шумко, хоч і не завжди в лад. Пригинаючись і ховаючись за чужима плечима стояла між співаками й Тетяна—вигляд суворий, замкнений, навіть ворожий до людей. Пригнічена, забута...

Кінчали службу.

В церкві стало урочисто, тихо.

Співаки заворушилися, захвилювалися, готуючись до концерту. Забренив по церкві камертон. Густо загули баси:

„Утоли болізни“...

За басами—тенори; далі крадькома увійшло сопрано, вибралося над усіма і раптово згори, з-під церковних верхів, сипнуло на людей дощем гарячих іскор:

„многовоздыхающія душі моєя...“

По церкві пішов шелест:—Хто се? Це тая сама?..

— Де вона, Де?

— Ото в білій хустині. А змарніла як? Глянь! Цитьте!—Замовкли.

Мов густий росяний сад перед сонцем, натовп засвітився людськими очима. В церкві віднішало, ясніло, ніби одтуляли в ній вікна. А лице Тетяни вже сяяло, як свічка, лице живе, наївне, скорботою натхненне, з тими великими, ймовірними очима, що про їх люде говорити мусять.

„Ти бо чоловіком болізни одгониши і скорбі грішних розрішаєши“ —Руки вгору, очи стрілою в небо,—криком пронеслося по церкві, жива туга гострою колючкою встромилась людям у груди:

...„Ско-о-орбі розрішавши...“

Здалося скрізь із ветхих церковних стін посипався порох, Кам'яні лики святих злякано одлетіли кудись 'далеко-далеко; здивовані, стурбовані слухають цю живу, невтриману, з грішного світу скорботу, що вперше закричала тут поміж мертвими стінами.

Забувалося, де в церкві вікна, де двері.

Торкнуло щось у груди.—Оце мабуть і в той самий талант...

Тетяна здавалось росла. Ніби почувши свою владу над людьми, вона виступила з ряду наперед, стала в гордй, незалежній позі, запишалась. Одчувалася сила. Сила нова, непокійна, жагуча,

сила грізна, що од неї торохтіло сухе дерево й чорніла стара позолота в церкві, осипалася, як од вітру. Ось-ось, здавалось, розступляться темні стіни, стане відна далечінь, зелена, синє небо, та ясне сонце. Вівтар був забутий...

Щось стороннє, настірливе почало густити, шипіти, намагаючись звернути на себе увагу. Де далі—дужче й дужче.

На клиросі поміж співаками почалася якась руханина, нелад в голосах; один із співаків злякано замахав руками і хор замовк. Тоді ясно стало чути стриманий, але роздратований, гнівний голос:

— Годі! Замовкніть! Схаменіться! Тут святе місце, тут храм божий. Годі, кажу!

У малі двері з вівтаря визирав отець Василь, блідий як глина, очі зеленяві, злісні. Дивився на Тетяну й шипів:

— Це-ж що за вигадки? Нащо вони мені? Артистів мені не треба. Тут не опера.

Люде нічого не розуміли: перезирались і перешіптувались.

Тетяна стояла рівна, як струна, і як біль біла. Помалу почала червоніти й зразу, мов квітка розцвіла—полуменем зашарілася.

Промовила стиха:

— Що-ж я такого зробила?

— Мовчи, грубіянку! Не смій мені суперечити в церкві. Тебе по правилу, не слід-би було й на поріг сюди пускати.

Очі Тетяни гнівно закурилися. Щось думала... Промовила стримано, але так, що всі в церкві почули.

— Чого-ж то так, батюшко? Мені коси ніде ще не стригли.

Церков завмерла. На селі подейкували, що хтось

із селян застукав попа коло своєї молодиці. Хотів косу серпом одтягти—одкупився.

Піп затупотів ногами:

— Вон, негодяйко, з храму!

Тетяна йому грубо:

— Не маєш права, не твоя церква.

Піп:

— Сторож. Сторож. Виведи її звідцілья, негідницю!

Рябий, бородатий сторож, що стояв коло вітара, кашлянув у руку і рішуче став протискуватись до півчі.

Тетяна шпурнула ноти на пюпітер, вийшла з клиросу:

Розштовхуючи собі дорогу, червона, гаряча, з потуманними очима, вона опалжвала диханням людей і прямувала до дверей, як буря.. Люде розступалися перед нею, як перед огняним вітром. Коло порогу повернулась:

— Я поїду жалітися... я до архирея... я... я...— побігла.

Піп їй у слід, із глуфом:

— Іди, іди, жалійся! Я за тебе ось ще не так візьмуся. Десь там тинялася в ката по балаганах, прийшла до церкви—бешкет заводити. Бачили таке? Артистка...

Люде чуманіли...

Раптово в бабинці між жінками одна кинулась, як зо сну, зірвалась із місця, побігла з церкви навздогін, мало не з ніг валяючи людей. Пішло по церкві.

— Мати, мати...

Стояв тривожний настрій. Додому люде не розходилися: зібралися на цвинтарі, хвилювалися, гули.

До гурту підходив отець Василь стурбований, винуватий, але з робленим суворим виглядом:

— Бачите, як ви своїх дітей навчаєте? Бачите, до чого доводить своя воля?

Із натовпу обіззався стриманий голос:

— Так то так, батюшко, але-ж і вам чинити так, як ви зробили, не годиться.

За ним другий, жіночий:

— Отак опаскудити, обплювати дівчину, та ще принародно в церкві. А спитати-б, за що? Мало ще залили сала за шкуру?

Далі один по одному загули з громади інші голоси, кидаючи виважені й стримані слова мужицького, грубого, але гарячого доймаючого жалю:

— Та нехай-би вона й справді там провинилася, то й що-ж: зразу йому камінь на шию, та як щеня—у воду?

З другого боку:

— Чужа, бачте, дитина, та ще й сирота—то воно й не жаль.

— Молоде—дурне,—що йому: побіжить та з того жалю й заподіє собі щось: кому буде гріх?

О. Василь вертиться на місці, злодійкувато лупає очима:

— Нічого їй не станеться—вернеться.

— Та добре-ж то як вернеться, а як...

До гурту бігла Гнатиха. Зразу попа забули, всі до неї:

— Ну, що, немає?

Бліда, Важко дихає.

— ...Скрина одімкнена, вся її дівизна, книжки, папері—все порозкидане, а її немає. До криниці бігала, до ставу—не знайшла.

Ламає руки, благає, плаче.

— Ой рятуйте, люде, бо вже-ж вона одно надумала.
Примовкли.

— Шукай її тепер, коли їй одна дорога, а за нею десять...

Дід,—високий, суворий:

— Та нас-же таки мир. Одне туди, друге туди, по селу, по за селом, може хтось таки та знайде. А нумо, люде!.. Треба-ж якомсь.

З гурту хтось крикнув:

— А цитьте.

Зашуміли:

— Що таке? Що таке?

Нетерплячі голоси:

— Та ось, цитьте—он щось гукає:

Всі змовкли:

Через майдан стояла економична брама. За штахетом було видно під глухою вільшиною, з шальовок збудовану, казарму-театр. Коло одчине-них дверей метушилися парубки й дівчата, махали руками до цвинтаря, гукали Натовп скам'янів. О. Василь збліднув, закліпав очима. І тоді, коли стало тихо, як у вусі, з двору долетіли чітко слова... Опалило, як огнем.

І раптово, мов рушилась гора, весь натовп мовчки ринув з цвинтаря у ворота, в фіртку, через штахет, спотикаючись, один одного попережачи... Бігли до панського двору, аж земля гула.

XIV.

Високо-високо залетіло вгору в дні свої останнє бабине літо, висвічує сивиною на сонці, короткими радощами старечими осміхається, а ще вище, десь аж під холодним небом, із синього кришталю гарячою тугою рвуть повітря срібні дитячі дзвіночки:

„Погиб-шее ов-ча аз есм... воззови мя спасе...“

Мають короговки фіолетові, темні, вихитуються стяги червоно-огненні, а за ними люде йдуть, а над людьми мари пливуть, заквітчані, замаяні, рушниками пов'язані...

Ховали гвалтом. Одібрали ключі у титара, одімкнули церков, взяли мари корогови.

Нарядили, несуть

Перед поповими ворітьми процесія стала, замовкла. Хтось перескочив через тин, одчинив ворота—понесли мари, натовп як вода заповнив двір.

В дворі—ні лялечки; двері в поповські кімнати позамикані, віконця позачинені.

Поставили мари під кленами.

Мов вітром холодним подуло по людях—чуби наструнчились, як дріт, в очах блеснуло колюче.

— Ламайте двері, чого там...

З гурту вийшов Андрій. Він виріс. Примарніло обличчя. Очима різав, як крицею:

— Стійте. Підждіть. Не так ми зробимо. Слухайте мене—Вщухли. Підійшов до вікна. Загуркотів у віконницю:

— Скажи в-останнє: будеш ховати, чи ні? Чуєш?

...Біжить з кухні підтикана наймичка. Коси розкошлані, бліда, злякана:

— Батюшки немає вдома.

Загули, заревли:

— Брешеш! Ховається! Боїться! Клич сюди його. Злякався?

Побігла. Всі посідали на моріжку коло мар'ядком на присьбі, на тину між киллями. Дожидають. Брови хмурять. Мовчать.

Знову вибігла:

— Батюшка казали, що не вийдуть.—Сховалась.

Андрій встав і урочисто-підійшов до труни, Одкашлявся, обвів усіх очима.

Кругом пішло: тихше, тихше!.. кидав, як каміннями.

— Серед темної ночі у нашому закуткові, оцьому покинутому й забутому, засвітилася під убогою стріхою мужицькою, божа іскра...

Промова до людей—це була новина в селі. —Мов вітер, мов буря полетіла, затупотіли, зашуміли, кинулись до гурту з гарячими, жадібними очима, тісно оступили промовця, змовкли.. стояли, як скеля німа...

...Хтось подав голос.

— На коліна!

Стали на коліна, всі натовпом; в повітрі загремтіли слова останньої розлуки... Прощалися.

— Тепер—додому! Всі до одного!—гукнув, як у трубу метальову, Андрій.

Зашуміли, загули, як під грядом, заметушилися, покидали серед двору корогви і швидко на подвір'ї—ні духа.

Впала залізна тіша...

Все поніміло, покам'яніло...

Тільки осіннє сонце забавляло покинуту дівчину, як дитину. Кидало їй з-над заходдя в труну золотих зайчиків.

XV.

Будували, сподівались—ударив грім: розбив по полю розвіяв...

Сидимо, пожурилися...

Книжки в кутку пилом поприпадали, погубили зшитки—в голові не те.

Похмуро світить лампа; стіною на дворі осіння ніч; на серці—камінь.

Не береться розмова—все й без того ясно...

До о. Василя наїхали з міста урядовці чинити слідство. Туди-ж сьогодні приїхав призначений в школу новий учитель. Цілий день бігали до нас знайомі з села люде:—Ой що-ж то буде, що буде: всіх людей, що були на похоронах тягнуть на допит—і малого й великого...

Знаємо, що буде: не побачимо ми вже того університету мабуть, скільки будемо й жити...

Світ стемнів, невеселий такий став, нерадісний, неправдивий... Походить один по кімнаті, сяде, другий починає ходити... нудьга...

Андрій дістає десь обтріпані карти:—сідаймо в дурня, або що...

Аж ось, одчинило двері.—Сторож.

— А йдіть-но послушайте, що воно там кричить за городами.

— Де?

— Морока його знає. Либонь там коло болота, чи може в болоті. Кричить, ніби там його ріжуть або давлять.

Вийшли у двір. Тільки за двері—зразу мов чорним рядном накрило: темно, аж у голові морочиться. Слухаємо: гукає десь глухо, мов з прірви. Далі починає тужити.

— Це якась п'яна марюка загрузла в болоті,—сердито промовив Андрій.

— А чи не буде-ж це наш дяк?—кинув догадку сторож.

Мені вчулося теж щось у голосі знакове.

— Чи не він, справді?

Андрій не хоче вірити. Запорожець давненько

вже поїхав із села, і була чутка, що він поступив десь в учительський інститут.

— Який там дяк? Де він тут візьметься? Це якась личина...

Андрій не доказав: голос у темряві несподівано з голосіння переходить у лірику і з болота долітає:

Чого вода каламутна,
Чи не хвиля збила...

Тетянина улюблена пісня...

— Тума-б тебе взяла!.. він! — стиха промовив Андрій і замовк.. Тремтіло в грудях, ніби звідтіля, з яру, бив хтось у дріт. Було чудно і дивно. Образ дівчини, з тими дивними очима, сплинув як живий над болотом, в імлі ночного туману, таємничий і смутний...

Стояли, як поніміли, поки пісня не замовкла.

— Чого вас там носить нечиста? сюди ідіть!

У відповідь радісний з темряви голос:

— Голубчики ви мої, братіки, де я?

— Беріться сюди—побачите.

— Не знаю куди—кругом болото.

— Прямуйте на голос.

Стало чути, як щось почало бовтатися в калюжинах... плющати і зрештою перед очима стовпом стала якась тінь...

— Либонь це школа? Яким-же це чином?.. Тут щось не так ..

Мовяки беремо його за руки, витягуємо на ганок, іде покірно, як дитина, ковзається п'яними ногами, зіскоса позирає на нас. Увели в кімнату... Плеснув руками Андрій: чоботи, одежа, лице,—все в Запорожця було вимащене в болото, викачане в реп'яхах, у колючках... Якась манія—не людина...

І коли б не ті молоді очи, що тоскно світилися на розмальованім обличчі, можна було-б подумати, що він нарядився так навмисне, на сміховище людське:

— Чого вас понесло в ту прірву?

Декламує:

„Серце моє раненное, смятеся дух мій і понесла мене ніч на крилах своїх.“

Умили, переодягли... Розпитуємо:

— Чого ви приїхали? Казали-ж, що ви в інститут поступили?

Нахмурився.

— Покинув.

Андрій аж крикнув:

— Як? Поступили й покинули?

— Роздивився—тюрма, — взяв документи і втік.

Очи Андрія спалахнули обуренням, далі поїнялися глибоким жалем:

— Пропаца ви людина навіки, — махнув без надії рукою.

— Це, годі...

Запорожець повів у повітрі рукою, мов написав останню рису.

Андрій смутно:

— Навчилися хлопці...

Затихло в кімнаті.

Мов над головою та хмара зайшла.

Сиділи похилені, аж поки пливла над нами та хмарина. Далі Запорожець підвів голову, очи зацвіли ніжним жалем, смugno-смутно осміхнувся... Пильно подивився одному у вічі, другому, хитав головою:

— Так, отак-же...

Дивимось: про що це він?

Прищури́в очи, знову:

Чого вода каламутна..

Легко, як водою, підвело нас із місця. Встав один, хруснув пучками, почав ходити, за ним другий..

— Так... талант...

Розмовляли довго-довго. Про Тетяну, про її долю... Про долю того кращого цвіту народнього, некоханого, дощами неполиваного, що гнеться з торбами, сонцем запалений, смутний, скрізь по під позамиканими брамами мурованих шкіл.

Полягали спати Тільки примовкли—знову кинулась, люто сипнула з усіх кутків густа стума, труїла, обмарювала: не там вікна, не туди стіни, вся кімната тоне кудись в чорне провалля.

Мовчали — проте одчувалось, що спати ніхто не спить. Запорожець лежить зо мною на одному ліжку, од його несе ще горілку, чути, як неспокоїно б'ється в його серце Ворочається, зітхає. Обізвався якимось словом,—йому ніхто не одповів. Накрився кожухом, далі зірвав його з себе, схопився, сів. Рванув звисока, як у степу з тугою, з тоскою; заспівав:

Ніч темная

Та невидная,

Гсловонько моя бідная!

— Це! Що це ви? Годі! Спати треба!

Разом загомоніли на його. З розгону бухнувся головою в подушку, замовк...

.....

Гаснуть на стіні тихо-радужні одсвіти огняних хмар. Темніє небо, смутно тьмариться сад, що осінні малярі його золотили та малювали.

А на заході важкі рядна небо застеляють. Тільки там десь, у щілинку у ту, що над самою землею, притьмаро світить червона стрічка вечірнього погасання, кожної хвилини міниться, тане.. Ось уже самотньо сяє там один маленький вінчик... Вінчик із огняного маку золотими нитками заплетений.

Вітер стеріг його десь за горою: шугнув, дмухнув темрявою, холодком повіяв, до хмар, до самих помчав—задув, погасив...

Темно...

І зашуміло під вікнами море сухого листя... Море плачу, море сліз.. Лавою, хвилею, мчиться воно, як те військо безталанне, що розбив його ворог, розвіяв, куди видно жене...

Зупинилося під чужою хатою спочити одну часинку, тремтить, тулиться одно до одного, крізь сльози шепче несміливу скаргу:

„Куди його, та й куди його проти ночі?“

- 115—120. Барвінський Олександр, Спомини з мого життя, II.
 121—123. Кобляницька О., Земля I, повість.
 124—126. Кобляницька О., Земля II, повість.
 127—128. Шев Б., Цезар і Клеопатра, драма.
 129. М. Вовчок, Не до пари, Два сини й жинні оповід.
 130—134. Макошей О., Залісса, повість.
 135—136. Кошицький Ол., У гостях добре, дома ліпше, повість.
 141—142. Федьмович Ю., Повбуш, трагедія.
 143—144б. Федьмович Ю., Оповідання
 144. Гринюк Лесь, Весняні вечери, новелі.
 145. Лесь Українка, Орґія, драматична поема.
 147. Федьмович Ю., Так вам треба, фарс.
 148. Федьмович Ю., Як козам роги виправляють.
 149—149а. Шевченко Т., Музика, повість.
 150. Кропивницький М., По ревіції, комедія в 1 дії.
 151—151а. Шевченко Т., Артист, повість.
 152—153. Карпенко-Карий, Бурлака, драма.
 154. Бобикевич О., Насгошді, комедія в 1 дії.
 155—156. Шевченко Т., Гайдамаки, поема.
 157. Федьмович Ю., Люба—згуба, повість.
 158. Шніцлер, Артур, Лейтнант Густль, новела.
 159—159а. Левицький-Нечуй Ів., Препачі, повість.
 161. Кобляницька Ольга, Битва, нарис.
 162. Підмогильний В., В епідемічному бараці, нарис.
 163. Кобляницька Ольга, Природа, новела.
 164—165. Плятон, Оборона Сократа, переклад В. Кмишківч.
 166—167. Карпенко-Карий, Житейське море, комедія.
 168—170. Єременов С., М. Коцюбинський (Літер. характер укр. письмен. III).
 171. Марк Карл, Наймана праця й капітал.
 172—173. Мирний Панас, Лихі люди, повість.
 174—175. Дорощенко Дм., П. Куліш (Літ. хар. укр. письмен. IV).
 176—177. Містраль Фред., Спогади й оповідання.
 178—179. Коцюбинський М., Бата morgana.
 180—181. Костомаров М., Дві руські народності.
 182—183. Вейко В., Марко Вовчок (Літ. хар. укр. письмен. V).
 184—185. Роман Родзян, Вояки, револ. драма.
 186. Коцюбинський М., Дялечка, Поединок (оповідання).
 187—188. Коцюбинський М., На віру в інші оповідання.
 189. Коцюбинський М., Приталотник, Помстився, Хо.
 190. Коцюбинський М., Для загального добра, оповід.
 191—192. Коцюбинський М., Не-контър, Посол від чорного лара Відьма (оповідання).
 193. Коцюбинський М., По-людському і ціпов'яз, оповід.
 194. Коцюбинський М., Дорогою ціною, оповідання.
 195—196. Франс Ан., Злочинство Боннара.
 197—198. Роман Родзян, Дантон, револ. драма.
 199—200. Дорощенко Дм., Костомаров (Літ. хар. укр. письмен. VI).
 201—202. Єременов С., Карпенко-Карий (Літ. хар. укр. письмен. VII).
 203. Мирний П., Серед степів, оповідання.
 204. Мирний П., Ляхо данне й сьогочасне, повість.
 205—206. Мирний П., Як ведеться — так і живеється.
 207. Васильченко С., Талант, повість.
 208. Кобляницька М., Козі на Винні.
 209—210. Карпенко-Карий, Сава Чалий, трагедія.
 211—212. Єременов С., Левицький-Нечуй (Літ. хар. укр. п. VIII).
 213—214. Лесь Українка, Лісова весня, драма.
 215—216. Лесь Українка, Касовара, драма.
 217—218. Лесь Українка, Князьня Господарь, драма.
 219. Лесь Українка, Адекат Мартинь, драма.



583200

Vasil'chenko, Stepan Vasil'ovich
Талант.

LU
V3342tal

[Transliterated: Talant.]

UNIVERSITY OF TORONTO
LIBRARY

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET



